

Jubileumra készülünk Magyarországon

A kép forrása: Üdvhadsereg archívuma

1924-ben kezdte meg munkáját Magyarországon az Üdvhadsereg Szabadegyház, történeti áttekintéssel készülünk a kerek évfordulóra.

Rengeteg fontos és érdekes információ található a kezdeti munkáról a Segélykiáltás c. hivatalos közlönyben, amelyet az Üdvhadsereg közel 100 évvel ezelőtt, a kezdetekkor, havonta publikált. Kollégánk, Robert Friedrich Hecker, az Üdvhadsereg tudományos munkatársa szemelvényeket és izgalmas történeti áttekintést készít a jubileumi évfordulóra készülve, a korabeli kiadványok és aktuális kutatásai alapján.

„1924-ben, az Üdvhadsereg magyarországi munkájának kezdetén, aktuálisan a gazdasági összeomlás és az abból fakadó nyomor (menekültek tömegei, összeomló szociális ellátó rendszer) volt a legnagyobb kihívás. Az Üdvhadsereg munkájának fénykora az 1930-as évek voltak, az 1928-32-ig tartó nagy gazdasági világválság idején hatalmas segítséget nyújtott sokaknak. A 2. világháború idején már sajnos egyre beszűkültebb lett a mozgástér, a hadi törvények okán, mint veszélyes vallási tömörülést folyamatosan erős kontroll alatt tartották, tisztjeit besorozták, a külföldi támogatást ellehetetlenítették...”

Így kezdődik majd a történeti áttekintésről készülő és a 100 éves évfordulóig folyamatosan frissülő oldal, ahol megismerhetjük az Üdvhadsereg magyarországi történetét. Hamarosan részletesen is megismerhetjük a kezdeteket, hiszen, hogy Széchenyi István szavait idézzük: „Tiszteld a múltat, hogy érthesd a jelent, és munkálkodhass a jövőn.”

Az Üdvhadsereg hivatásához híven Magyarországon is olyan területeken akart közösségeket és segítőbázisokat létrehozni, ahol a nagy a nyomor, testi és lelki téren egyaránt. Az 1924 évi indulást követően a figyelem hamarosan Budapest VIII. kerülete felé fordult, amely már akkor is az egyik legveszélyeztetettebb kerületnek számított és nagyon magas volt itt élő nélkülözők aránya a lakosság körében.

MÉRFÖLDKÖVEK az Üdvhadsereg magyarországi történetéből:

1925-ben nyílt meg - itt a közeli - Práter utcában az iszákos mentő állomás, - ma alapellátásként definiálnánk, mint éjjeli menedékhelyet, - a munka során világossá vált, hogy olyan otthonra lenne szükség, melyben az emberek kulturált körülmények között, hosszú távú segítséget kaphatnak.

1926 tavaszán, néhány utcával arrébb a Szerdahelyi utca 17. szám alatt találtak megfelelő ingatlant erre, azonban anyagi fedezettel nem rendelkeztek a megvásárláshoz és az átalakításhoz. Ebben az időszakban járt itt Bramwell Booth, az akkori tábornok, akire olyan mély benyomást tett az itt folyó munka, hogy a szükséges pénzt, külföldi támogatásokból a londoni központ biztosította és 1926. október 05-én megnyílhatott az új otthon, ahol már biztosítva volt a megfelelő szállás, tisztálkodás és étkezés. Azonban ez az épület nagyon hamar kicsinek bizonyult, olyan sokan kértek ott menedéket, hogy állandósult a zsúfoltság. Ismét az útkeresés időszaka következett.

1928 március 28-án az új férfi otthon nyílt, „Új Reménység Háza” néven a Dobozi utcában.

1952 tavaszán tarthatták az utolsó imát a Központi Imaházban, akkor azonban kitiltották a gyülekezet és ezzel a magyarországi szolgálat megszűnt.

1952-1990-2018

A II. világháború utáni években helyre kellett állítani az országot, a megrongálódott szegényházakat, szeretetotthonokat, szállókat is. Nagy volt az ember veszteség is. Az Üdvhadsereg soraiból is sokan kiestek. A férfi tisztek/lelkészek közül többen elestek a fronton, vagy veszítették életüket hadifogságban és sok család lett a harcok áldozata is. A konszolidáció éveiben már csak 30-35 tiszt végezte a munkát itthon, többen a túlélők közül külföldön kapcsolódtak be a munkába. Magyarországon a helyzet egyre rosszabbá vált és 1950 után – hivatkozva a munkanélküliség felszámolására, a dolgozók életszínvonalának javulására – a magyar jogszabályok nem ismerték el a hajléktalan állapotot, így annak megoldási formái sem kerültek szóba. Az államosításokat követő első lakáskódexig (1953) a lakásügyi jogszabályok tartalmaztak előírásokat a hajléktalan emberekre vonatkozóan, a hajléktalanságot tehát lakásügyi problémának tekintették. A rendszerváltás éveit csupán 6 tiszt és néhány gyülekezeti tag érte meg. Elkötelezettségüket azonban nem veszítették el, és amint a helyzet lehetővé tette, kezdeményezték a hivatalos újra indulást.

Elsőként adták be az egyházak független bejegyzéséhez szükséges okiratokat a Fővárosi Bíróságra, amely az újonnan hivatalossá vált egyházak között az 1. sorszám alatt nyilvántartásba vette az Üdvhadsereg Szabadegyházat, 1990. Április 28-án.

Ezután indulhattak meg a hivatalos tárgyalások az új kormányzat illetékeseivel és került sor a Dobozi utcai épület Együtműködési Megállapodás keretében történő visszaszolgáltatására, 1991. október 30. hatállyal, az akkori kezelő a Fővárosi Önkormányzat készsége közreműködésével.

Az itt élők és dolgozók naponta tapasztalják meg az Üdvhadsereg munkájának hármassúlyát: „leves-szappan-üdvösség”, az ide betérők testével és lelkével egyaránt, nagy gonddal igyekszünk foglalkozni. Az újraindulás után folyamatosan bővült a munka és egyre több gyülekezet és szociális szolgáltatás jött létre az Üdvhadsereg magyarországi tevékenysége során.

Forrás: Kommunikációs osztály

Dátum: 2022. január 11.

A kép forrása: Üdvhadsereg archívum